

Vergaderjaar 1993–1994 Nr. 43*

20 890

Wijziging van het Burgerlijk Wetboek en van de Wet gelijke behandeling van mannen en vrouwen (gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het terrein van de bovenwettelijke sociale zekerheid)

BRIEF VAN DE STAATSSSECRETARIS VAN SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID

Aan de Voorzitter van de Eerste Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 13 oktober 1993

Bijgaand doe ik u toekomen een afschrift van de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 6 oktober 1993 in de zaak G.C. Ten Oever tegen de Stichting Bedrijfspensioenfonds voor het Glazenwassers- en Schoonmaakbedrijf**. Deze uitspraak is van betekenis voor het wetsvoorstel ter uitvoering van de Vierde EG-Richtlijn (Eerste Kamer 20 890) en de novelle bij dat wetsvoorstel (Tweede Kamer 22 695).

In deze uitspraak bepaalt het Hof van Justitie dat het begrip beloning van artikel 119 ook betrekking heeft op nabestaandenpensioenen op grond van een – al dan niet verplichtgestelde – bedrijfspensioenregeling. Voorts verduidelijkt het Hof de in het arrest-Barber gegeven beperking van de werking in de tijd in die zin dat slechts een beroep op gelijkheid in behandeling kan worden gedaan wanneer het gaat om uitkeringen die verschuldigd zijn uit hoofde van na de datum van het arrest in de zaak Barber – 17 mei 1990 – vervulde tijdvakken van arbeid. Wanneer het gaat om werknemers of hun rechtverkrijgenden die reeds vóór die datum een rechtsovereenkomst hebben ingesteld of een naar geldend nationaal recht daarmee gelijk te stellen vordering hebben ingediend, kunnen ook tijdvakken van arbeid voor genoemde datum in aanmerking worden genomen.

De uitspraak van het Hof in de zaak Ten Oever geeft geen aanleiding tot wijziging van de thans aanhangige wetsvoorstellen ter uitvoering van de Vierde EG-Richtlijn. Immers in die wetsvoorstellen wordt geen onderscheid gemaakt tussen verplichtgestelde bedrijfspensioenregelingen en de overige collectieve pensioenregelingen; voorts vallen nabestaandenpensioenen reeds onder de werkings sfeer. De betekenis van deze uitspraak is met name gelegen in het feit dat het Hof de in de novelle neergelegde lijn bevestigt dat bij aanvullende pensioenen eerst gelijke

* De vorige stukken inzake dit wetsvoorstel zijn gedrukt onder de nrs. 121 t/m/ 121b, vergaderjaar 1989–1990 en nr. 285, vergaderjaar 1991–1992.

** Dit afschrift is ter inzage gelegd op het Centraal Informatiepunt onder griffiennr. 111615.

behandeling is geboden voor de na 17 mei 1990 op te bouwen pensioenaanspraken.

De onderhavige uitspraak geeft echter geen duidelijkheid over de toepassing van het gelijke behandelingsbeginsel ten aanzien van het gelijktrekken van verschillen in pensioenleeftijd tussen mannen en vrouwen, met name de vraag of een overgangsregeling is toegestaan, en het hanteren van naar geslacht verschillende actuariële factoren. De afronding van de behandeling in de Tweede Kamer van wetvoorstel 22 695 zal derhalve nog moeten wachten op de uitspraken in de zaken Moroni, Neath en Coloroll, die – naar ik hoop – op korte termijn te verwachten zijn.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
J. Wallage